

3. Гринда Ю.І. Утворення та характерні риси термінологічних одиниць фахової мови геодезії, кадастру та картографії / Ю.І. Гринда // Наукові записки. Серія: Філологічні науки (мовознавство) : зб. наук. праць. – Кіровоград : РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2010. – Вип. 89 (3). – С. 393–396.
4. Даниленко В. Семантическая структура специального слова и ее лексикографическое описание / Валерий Даниленко. – Свердловск : РАО, 1991. – 155 с.
5. Петренко О. Способи творення англійської та німецької науково-технічної термінології / О. Петренко // Наукові записки. Серія: Філологічні науки (мовознавство) : зб. наук. праць. – Кіровоград : РВВ КДПУ ім. В. Винниченка, 2013. – Вип. 115. – С. 416–422.
6. Прима В.В. Англійська туристична термінологія: аспекти дослідження / В.В. Прима // Записки з романо-германської філології : зб. наук. праць. – Одеса : Фенікс, 2013. – Вип. 1 (30). – С. 198–204.
7. Пронина Р. Перевод английской научно-технической литературы / Раиса Пронина. – М. : Высш. шк., 1986. – 245 с.
8. Селіванова О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія / Олена Селіванова. – Полтава : Довкілля-К, 2006. – 716 с.

Конопляник Л. Основные способы формирования английской научно-технической терминологии (на примере физических терминов).

Статья посвящена структурно-семантическому исследованию английской научно-технической терминологии в области физики. Также рассматриваются проблемы, возникающие при определении понятия «термин», основных требований к нему, особенностей образования и развития терминов в области физики, а также их место в системе языка общего назначения и научного языка. В статье подробно описаны основные и наиболее продуктивные способы образования терминологии по физике, функционирующей в современном английском языке, а именно: аффиксация (префиксация и суффиксация), деривация, образование словосочетаний путем добавления определений к исходному термину, сокращения, заимствования и другие способы, которые направлены на процесс номинации и пополнения словарного актива подязыка физики английского языка. В исследовании также проанализированы самые продуктивные модели формирования терминов по физике.

Ключевые слова: термин, научно-технический термин, терминология, физика, аффиксация, словосложение, сложный термин, сокращение, терминологические словосочетания, заимствования.

Konoplianyk L. The Basic Methods of Forming English Scientific and Technical Terminology (On the Basis of Terms in Physics).

The article is devoted to the structural and semantic investigation into English scientific and technical terminology in physics. The problems arising at defining a term, the main requirements to it and specific features of formation and development of terms in physics are considered in the given article, as well as their place in the language. The article describes in details the basic and most productive ways of formation of English terminology in physics, namely: affixation (prefixes and suffixes), derivation, formation of word combinations, abbreviation, borrowing and other methods aimed at the process of nomination and expansion of English terminology in physics. The most effective models of term formation are also analyzed.

Key words: term, scientific and technical term, terminology, physics, affixation, derivation, compound term, abbreviation, terminological word combination, borrowing.

Наталія Мельничук
(Чернівці)

УДК 811.111'367.623

**ЕМОТИВНІСТЬ ТА ЕКСПРЕСИВНІСТЬ ЯК ОСНОВНІ КОМПОНЕНТИ
КОНОТАЦІЇ АД'ЕКТИВІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ**

Обґрунтовано важливість вивчення емотивної лексики в аспекті гуманізації мовознавства, що має вираження в дослідницькому принципі антропоцентризму. Розкрито глибинні структури мови, виявлено шляхи розвитку словникового складу, встановлено причини зміни значень та їхніх відтінків. Опис семантичної будови емотивних одиниць уможливило адекватно реконструювати світ емоцій людини та допомогло з'ясувати механізми його втілення в мові. Емотивність та експресивність потрактовано важливими характеристиками мовних засобів, що вживаються для кодифікованого вираження емоцій у мовленнєвому спілкуванні, справляючи емоційний ефект на реципієнта. Актуалізовано проблему співвідношення

емотивного та експресивного компонентів у структурі англійських ад'єктивних одиниць з огляду на те, що прикметник традиційно характеризується складною семантичною структурою й високим ступенем інтенсивності та експресивності ознаки.

Ключові слова: конотація, емотивність, експресивність, семантична структура.

Постановка проблеми. Значення проблеми емоцій навряд чи потребує обґрунтування. Якби умови та детермінанти не визначали життя й діяльність людини внутрішньо, психологічно дієвими вони стають тільки в тому випадку, якщо їм вдається проникнути в сферу її емоційних відношень, відбитися та закріпитися в ній [10, с. 3]. Багатогранність, неповторність та неоднозначність варіацій емоцій значно ускладнюють їх пізнання та вивчення. Насамперед це стосується внутрішньої форми емотивної одиниці, адже семантика слова повинна передавати способи розуміння мови та світу, а також внутрішнього стану мовця.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема співвідношення компонентів лексичного значення слова залишається частково вирішеною в сучасній лінгвістичній парадигмі. Різноманітні визначення лексичного значення слова дещо відрізняються, проте загальним їх принципом є те, що вони описують дане явище як реалізацію поняття засобами мовної системи. Лінгвістами доведено, що семантична структура слова є цілісним і комплексним явищем, яке базується на відображенні у свідомості індивіда об'єктивної дійсності та містить в собі цілий ряд складових [1, с. 130-131]. Денотативний аспект семантики слова складає його понятійну частину та відображає основне значення мовної одиниці, на відміну від її конотації або супутніх семантико-стилістичних відтінків, таких як стилістичні, емоційно-експресивні, оцінні та інші. За своєю структурою конотація є досить складною, а тому в її межах виокремлюють різноманітні компоненти, такі як емотивний, стилістичний, експресивний, оцінний, інтенсивний, образний. Саме ці компоненти стали предметом наукових досліджень багатьох відомих лінгвістів, таких як О.М. Вольф, В.М. Телія, Є.М. Галкіна-Федорук, В.І. Шаховський, О.О. Селіванова та інших.

Мета статті. Актуальність обраної тематики зумовлена орієнтацією сучасних лінгвістичних досліджень на вивчення змістовного аспекту мови та дослідження функціонально-семантичної категорії емотивності в її мовних і мовленнєвих засобах реалізації. Предметом дослідження є порівняльна характеристика ролі категорій емотивності та експресивності в структурі слова, зокрема англійських ад'єктивів. **Метою** розвідки є відображення мовленнєвої реалізації психологічного аспекту емоційності за допомогою лінгвістичних категорій емотивності та експресивності. Поставленою в дослідженні метою передбачено виконання таких завдань як визначення ролі емотивного та експресивного компоненту в структурі лексичного значення слова та аналіз особливостей функціонування англійських емотивних прикметників. Науково-методологічна база роботи передбачає узагальнюючий огляд термінології емотивності та експресивності в лінгвістиці та добір ілюстративних матеріалів, які яскраво демонструють втілення психологічної категорії емоційності у мові та мовленні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Внутрішня форма слова, тобто його значення, є надзвичайно складною семантичною структурою та містить цілу низку складових, а тому різні дослідники виокремлюють в складі семантики слова два (денотація та конотація) або три (конотація, денотація та образний компонент) макрокомпоненти, які відносяться відповідно до логіко-предметної, емотивної та функціонально-стилістичної сфери.

Структурні елементи конотації, яка визначається як частина лексичного значення слова, що відображає не ознаки денотата, а певне ставлення мовця до нього, виконують важливі функції в мовленні: емотивність відображає емоційне переживання певного явища суб'єктом, експресивність володіє здатністю підсилювати вплив на адресата мовлення, оцінність відповідає за позитивну чи негативну реакцію мовця, стилістичний елемент має за мету виявити належність слова до певної сфери спілкування, інтенсивність відповідає за ступінь прояву певної ознаки об'єкта. Таким чином, конотація як частина лексичного значення має поліструктурний семний характер і тісно взаємодіє з екстралінгвістичними чинниками, адже всі додаткові семантичні, стилістичні чи прагматичні відтінки значення слова будуються саме на її основі. Зупинимось детальніше на розгляді характеристик емотивного та експресивного компонентів завдяки яким безпосередньо реалізується емотивна функція мовних одиниць.

Емотивний компонент є результатом відображення емоцій в процесі їх вербалізації та семантизації. Крім того, він слугує для індивідуального вираження емоційної оцінки об'єктів світу та демонструє взаємозв'язок двох лінгвістичних категорій – емоційності та оцінності. Таким чином, емотивність як лінгвістичне утворення входить до складу смислової структури значення слова як один з компонентів та має здатність актуалізуватися у відповідних контекстах (має узуальний характер) або є складовим елементом значення, тобто не визначається контекстом, ситуацією чи суб'єктивним вживанням.

Часто присутність в семантиці слова емотивної конотації визначається саме при утворенні опозицій відповідних слів з нейтральними коррелятами, таким чином логіко-предметний компонент денотації корелює з коннотативним аспектом, що проявляється як співзначення та виражає емоційне ставлення суб'єкта до об'єкту який він сприймає. Проте підтвердженою є також денотативна локалізація емотивного компонента слова, яка характерна для лексичних одиниць що називають або описують ті чи інші психічні переживання. В.І. Шаховський зазначає, що статус обов'язкової (денотативної) емотивності мають, насамперед, слова – афективи (вигуки, емоційно-оцінні прислівники, прикметники, вульгаризми, тощо), у яких власне емотивне значення становить єдиний компонент їх лексичного значення: «*Looked back with an expression on her face that I can only describe as one of poignant anxiety – a kind of anguished uncertainty that imprinted itself on my brain.*» [16, с. 19].

Емотивність лексичних одиниць відіграє неабияку роль, адже завдяки їй посилюється їх комунікативна значимість, збагачуючи, насичуючи та підсилюючи комунікативну компетенцію мовця з метою прагматичного впливу на адресата. Таким чином, категорія емотивності є цінною складовою мовної системи і є центральною в проблемі розуміння мовної особистості, адже будь-яка людська діяльність базується на емоційних переживаннях, які привносять в лексику мови «ледь вловиму хімічну субстанцію» [5, с. 18], яка змінює їх знання в залежності від комунікативних ситуацій і партнерів. Крім того, категорія емотивності є невід'ємною при вивченні контекстів різних культур, адже існування типових емоційно значущих ситуацій людського спілкування (як внутрішньокультурного, так і міжкультурного) зумовлює можливість виявлення спільних емоційних тем, таких як небезпека, любов, повага, смерть, тощо [6, с. 9]. Як стверджує В.І. Шаховський, «емотивність є важливим компонентом прагматики мови, тому що найяскравіше втілює її впливову функцію: словесні та несловесні емоційні реакції найчутливіші до емоційних стимулів в ролі яких можуть виступати і емотиви – спеціальні засоби всіх поверхів мови» [14, с. 5].

Співвідношення емотивності з такою близькою до неї категорією як експресивність набуло неабиякого значення останнім часом, адже до цих пір спорідненість та відмінність їх функцій у мові та мовленні залишається не розв'язаною кінця проблемою.

Поняття експресивності в сучасній лінгвістичній науці визначається досить нечітко. Н.О. Лук'янова називає експресивністю «потенційну здатність слова позначати не тільки дію, явище, предмет, ознаку, але і характер його прояву, його якісно-кількісні властивості, зумовлені експресією самого явища, дії, об'єкту чи особи» [9, с. 157]. Водночас як В.А. Чабаненко, узагальнюючи різноманітні трактування мовленнєвої категорії експресивності, підкреслює, що «експресія – це не те, що надає мовленню емоційності, образності, характерності, а те, що саме породжується емоційністю, образністю мовлення... Це не виразність, а інтенсифікація виразності, це збільшення впливаючої сили сказаного, надання йому особливої, психологічно мотивованої піднесеності» [13, с. 7]. Проте найчіткішим, на думку багатьох лінгвістів, є визначення І.В. Арнольд, яка розуміє під експресивністю «таку властивість, яка передає смисл зі збільшеною інтенсивністю, виражаючи внутрішній стан мовця, та має за свій розвиток емоційне або логічне підсилення, яке може бути, а може і не бути образним» [2, с. 11]. В даному тлумаченні розкривається основна роль складної лінгвостилістичної категорії експресивності в мові – підсилення виразності повідомлення мовця та надання йому, в деяких випадках, необхідної образності: «*Is that all? I mean? It's very tragic, I suppose, but it isn't – well, it isn't what I call creepy.*» [16, с. 17]. Таким чином, основою експресивності є не тільки внутрішньомовні, але й соціальні та психологічні фактори. Така неоднозначність поглядів і підходів зумовлює основну

складність при дослідженні цього складного явища та його взаємозв'язку з іншими категоріями в системі мови.

Аналізуючи співвідношення категорій емотивності та експресивності в мові та мовленні, деякі дослідники [8, с. 65-67] вказують на їх тісний зв'язок, який є очевидним. Тенденція до ототожнення [15] чи зближення [4], даних понять добре простежується в працях певних лінгвістів. В свою чергу, В.О. Аврорін, аналізуючи емотивність та експресивність виокремлює функції мови та функції мовлення, причому експресивну категорію він зараховує до першої поряд з комунікативною, конструктивною та акумулятивною, тоді як емотивність вважає виключно функцією мовлення, називаючи її емотивно-волюнтативною серед таких як сигнальна, номінативна, поетична, етнічна, магічна. Проте більшістю науковців емотивність розглядається як категорія мови, в той час як експресивність найчастіше є характеристикою мовлення.

Багатьма лінгвістами [11], [12] зазначається, що експресивність є ширшою, ніж емотивність, адже вона здатна пронизувати як емоційне, так і інтелектуальне. На відміну від емотивності, яка, на думку В.І. Шаховського, передусім пов'язана з реалізацією емоційної оцінки, експресивність співвідноситься з наміром мовця переконати адресата в чомусь, додати більшої виразності його висловлюванню, підсилити його перлокутивний ефект. За рахунок своєї іманентної віднесеності до структури мовного знака та здатність визначати оцінку референта, категорія емотивності володіє пріоритетною значущістю в дослідженнях багатьох науковців.

Ад'єктивні одиниці становлять особливий інтерес при вивченні емотивного наповнення слова, адже вони є складними структурами та характеризуються, на думку деяких дослідників, «розмитою сферою значення» [7, с. 46]. Прикметники відображають не тільки зовнішній, але й внутрішній світ людини, її відношення до оточуючої дійсності, яка, як правило, має ціннісний характер, тому що «висловлюючи ті чи інші думки про світ, людина постійно насуває на нього світлотіньову сітку загальнолюдських та індивідуальних уявлень про добро та зло» [3, с. 6]. Для англійської мови [17] характерне функціонування емотивних прикметників з високим ступенем інтенсивності ознаки, що володіють певною експресією: *blissful* – *extremely happy or enjoyable*; *creepy* – *frightening in a way that makes you feel nervous, especially when you are not sure exactly why – used especially about places, people, and feelings*; *dreadful* – *extremely unpleasant*; *fed up* – *feeling very bored and annoyed or unhappy, used especially when something has continued for too long, and you do not want it to continue any longer*; *gobsmacked* – *extremely surprised (a very informal use)*; *gutted* – *extremely disappointed, especially because you were unsuccessful*; *horrendous* – *extremely unreasonable or unpleasant*; *lousy* – *very bad or disappointing*; *panicky* – *very nervous and anxious*; *putrid* – *very unpleasant*.

Досить часто підсилення експресивного значення прикметників у мовленні відбувається за рахунок ослаблення предметно-логічного значення, що розширює можливості сполучення прикметників із різними словами: «*I'll swear you do, you **damned old miser**, said Mr. Gooch offensively... Controlling his **devouring** impatience, he sat down and mixed himself a **final** brandy.*» [16, с. 71-81]. Як показують приклади, в мові емотивна лексика відіграє неабияке значення, адже завдяки їй повідомлення мовця володіє естетичним та експресивним ефектами, які роблять його образним та виразним, а саме це вагомо впливає на свідомість адресата.

Таким чином, емотивність та експресивність є співвідносними, а основна відмінність між ними полягає в наступному: якщо основною функцією категорії емотивності є чуттєва оцінка об'єктів позамовної дійсності, то експресивність часто має прагматичне значення та орієнтована на конкретного адресата. Саме тому найчастіше емотивні мовні засоби є експресивними, але ніколи навпаки.

Висновки дослідження та перспективи подальших наукових розвідок. Отже, емотивність та експресивність тісно пов'язані між собою, проте у висловлюванні вони виражають різні поняття, а тому не можуть бути ототожнені, їх співвідношення можна розглядати як співвідношення частини та цілого. Емотивність слід розглядати як частину висловлювання, яка відповідає самовираженню мовця та відображає його почуття та враження, тоді як експресивність є підсиленням висловлювання задля цілеспрямованого впливу на адресата. В структурі конотації англійських емотивних ад'єктивів ці два компоненти тісно переплітаються та взаємодоповнюються, підкреслюючи одну з найважливіших функцій

прикметника – втілення семантичного та прагматичного аспекту мови. Проведене дослідження робить певний внесок у розробку загальної теорії аналізу прикметників у мовознавстві та теорії лексичної семантики. *Перспективи подальших досліджень* даного питання полягають у вивченні лінгвостилістичних особливостей англійських ад'єктивних емосемізмів та глибинному аналізі їх семантичної структури.

ЛІТЕРАТУРА

1. Антрушина Г.Б. Лексикология английского языка: учеб. пособие для студ. вузов, обуч. по пед. спец. / Г.Б. Антрушина, О.В. Афанасьева, Н.Н. Морозова. — 3-е изд., стер. — М.: Дрофа, 2001. — 387 с. (Высшее образование)
2. Арнольд И.В. Интерпретация художественного текста: типы выдвижения и проблемы экспрессивности / И.В. Арнольд // Экспрессивные средства английского языка. — Ленинград, 1975. — С. 11-20.
3. Арутюнова Н.Д. Аксиология в механизмах жизни и языка / Н.Д. Арутюнова // Проблемы структурной лингвистики, 1982. — М.: Наука, 1985. — С. 6.
4. Балли Ш. Общая лингвистика и вопросы французского языка / Шарль Балли. — М., 2001. — 416 с.
5. Барт Р. Основы семиотики / Ролан Барт // Французская семиотика. От структурализма к постструктурализму. — М.: Прогресс, 2000. — 208с.
6. Волкова Н.Н. Распространение компонентного состава фразеологизмов, обозначающих эмоции / Н.Н. Волкова // Начало пути: Сборник научных работ молодых учёных и аспирантов филологического факультета ВГУ — Вып. 2. Языкознание. — Воронеж, 2004. — С. 3–9.
7. Вольф Е.М. Грамматика и семантика прилагательного / Е.М. Вольф. — М., 1978. — С. 46.
8. Исхакова З.З. Сопоставительный анализ эмотивности в свете гендера / З.З. Исхакова. — Уфа : РИО БашГУ, 2007. — 173 с.
9. Лукьянова Н.А. Экспрессивность в системе словаря и речи / Н.А. Лукьянова // Человеческий фактор в языке: Языковые механизмы экспрессивности. — М.: Наука, 1991. — С. 157-178.
10. Психология эмоций. Тексты. / Под ред. В.К. Вилюнаса, Ю.Б. Гиппенрейтер. — М.: Изд-во Моск. ун-та, 1984. — 288 с.
11. Филимонова О.Е. Язык эмоций в английском тексте: когнитивный и коммуникативный аспекты: Монография / О.Е. Филимонова. — СПб., 2001. — 259 с.
12. Хандамова Э.Ф. Принципы изучения индивидуального лексикона / Э.Ф. Хандамова // Язык, коммуникация и социальная среда. — Вып. 2. — Воронеж : ВГТУ, 2002. — С. 73-78.
13. Чабаненко В.А. Основы мовної експресії: Монографія / В.А. Чабаненко. — К.: Вища школа, 1984. — 168 с.
14. Шаховский В.И. Категоризация эмоций в лексико-семантической системе языка / В.И. Шаховский. — М.: ЛКИ, 2008. — 208 с.
15. Якобсон Р. Лингвистика и поэтика / Р. Якобсон // Структурализм «за» и «против». — М., 1975. — 470 с.
16. Crime never pays. Short stories / Edited by Clare West. — Oxford: OUP, 2000. — 144 p.
17. Longman Dictionary of Contemporary English. — Harlow: Longman, Pearson Education, 2009. — 2082 p.

Мельничук Н. Эмотивность и экспрессивность как основные компоненты коннотации адъективов в английском языке.

Изучение эмотивной лексики является важным условием гуманизации языкознания, которое выражается в исследовательском принципе антропоцентризма. Такое исследование позволяет раскрыть глубинные структуры языка, выявить пути развития словарного состава, причины изменения значений и их оттенков. Описание семантического строения эмотивных единиц дает возможность адекватно реконструировать мир эмоций человека и помогает лучше понять как он воплощается в языке. Эмотивность и экспрессивность являются важными характеристиками языковых средств, употребляемых для кодифицированного выражения эмоций в речевом общении, производя эмоциональный эффект на реципиента. Проблема соотношения эмотивного и экспрессивного компонента в структуре английских адъективных единиц важна для исследования, ведь прилагательное характеризуется сложной семантической структурой и высокой степенью интенсивности и экспрессивности признака.

Ключевые слова: коннотация, эмотивность, экспрессивность, семантическая структура.

Melnychuk N. Emotiveness and Expressiveness as Main Components of Adjectival Connotation in English.

Exploring emotive vocabulary is essential for humanization of linguistics, which is expressed in the research principle of anthropocentrism. Such studies can reveal the underlying structure of the language and identify the ways of vocabulary developing, reasons for changing meanings of words. The description of semantic structure of emotive units enables to reconstruct adequately the world of human emotions and helps

to understand better how it is embodied in the language. Emotiveness and expressiveness are important characteristics of linguistic units that are used for a codified expression of emotions in speech communication and exerting an emotional effect on the recipient. The problem of a correlation of emotive and expressive component in the structure of English adjectival items is important for research because adjective is characterized by a complex semantic structure and a high degree of intensity and expressive feature.

Key words: connotation, emotiveness, expressiveness, semantic structure.

Віта Павлюк
(Вінниця)

УДК 811.161.2'373.23:392.91

ЛІНГВІСТИЧНИЙ СТАТУС ПРІЗВИСЬКА ТА ЙОГО МІСЦЕ В АНТРОПОНІМІЇ

Проблематика статті визначена відсутністю однозначного трактування терміна «прізвисько» у лінгвістиці. З метою окреслення оптимальних параметрів поняття «прізвисько» проаналізовано народно-побутове, лексикографічне та лінгвістичне значення терміна. З'ясовано, що погляди науковців є неоднозначними щодо необов'язковості й додатковості прізвиськ до їх функціонування за моделлю офіційного антропоніма, визначення зовнішньої й внутрішньої (лінгвальної) мотивованості, виконання характеристичних й конотативних функцій. Додатковим ускладнювальним фактором для предмета дослідження виступає те, що прізвисько може мати своє визначення, структуру й описовий дискурс як у теорії номінації, так і в когнітології, прагматиці й функціональній лінгвістиці. Зазначено, що проблема прізвиськ лежить у трьох площинах, – визначенні дефініції поняття, з'ясування обсягу терміна, класифікації прізвиськ, а також поєднує мотиваційні й функціональні ознаки. Осмислено різні сучасні погляди науковців на проблему, зіставлення диференційних та функціональних ознак і визначено оптимальний підхід до проблеми прізвиськ, визначення й обсягу цього поняття в антропонімії.

Ключові слова: прізвисько, номінація, конотативність, мотивованість, неофіційний антропонім, дефініція, антропонімія.

Постановка проблеми. Прізвиська належать до найдавнішого класу особових найменувань. Виникши ще за дохристиянських часів, офіційно затвердившись у XIV столітті, вони активно утворюються та функціонують і у наш час. Прізвиська є неофіційною категорією, тому щоразу при їх дослідженні з'являються все нові відомості щодо походження, утворення, функціонування і домінування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Незважаючи на багату історію вивчення прізвиськ в лінгвістиці, досі немає однозначного трактування цього ономастичного феномену. Проте науковий дискурс вимагає чіткого поняттєвого окреслення об'єкта дослідження, методів його ідентифікації й диференціації. Лінгвістичний статус прізвиська в українській лінгвістиці з'ясовували П. Чучка, Р. Осташ, М. Худаш, В. Чабаненко, І. Сухомлин, М. Наливай, Є. Черняхівська.

Мета статті. Огляд вже наявних у мовознавстві поглядів на статус прізвиська й окреслення його оптимальних параметрів, які могли б послугувати відправною точкою подальших досліджень. Це спонукає до вирішення часткових завдань, як-от: аналіз розмовних, лексикографічних та лінгвістичних дефініцій поняття «прізвисько», порівняльний аналіз дефініції й обсягу поняття «прізвисько» в працях вітчизняних мовознавців, окреслення усіх аспектів функціонування терміна й виокремлення найоптимальніших параметрів з метою впровадження в нове наукове дослідження.

Виклад основного матеріалу дослідження. У мові існують народно-побутове, лексикографічне й наукове трактування поняття «прізвисько», причому народно-побутове потрактування виокремлюється на етапі фіксування антропонімічного матеріалу й включає пояснення респондентів. Цей аспект неможливо оминати, оскільки в ньому містяться важливі семантичні й позалінгвальні пресупозиції процесу називання, психолінгвістичний статус